

22 Αυγούστου 2018

Η Άμαρ αριστεύει στο ελληνικό σχολείο της Κολωνίας

[/ Ειδήσεις και Ανακοινώσεις / Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#)

Το συγκινητικό “Γράμμα στην πατρίδα” της 19χρονης Άμαρ, που διάβασαν χθες οι αναγνώστες της DW, δεν ήταν τυχαίο. Η προσφυγοπούλα από τη Συρία είναι χαρισματικό παιδί και αρίστευσε στο ελληνικό σχολείο της Κολωνίας.

Όταν η Άμαρ κοιτούσε τις επιγραφές με τα ελληνικά γράμματα έξω από το παράθυρο του λεωφορείου που την μετέφερε από την Αθήνα στην Ειδομένη, δεν φανταζόταν ποτέ ότι θα μάθαινε ελληνικά. Πίστευε ότι η παραμονή της στην Ελλάδα δεν θα διαρκούσε παρά λίγες μέρες. Στόχος της ήταν να βρει τα δύο της αδέρφια, που είχαν ήδη καταφέρει να φτάσουν στη Γερμανία.

Είχε αφήσει πίσω της την κόλαση του πολέμου στο Χαλέπι. Κατάφερε να περάσει με την οικογένειά της στη Σμύρνη, όπου έμεινε περισσότερο από ένα χρόνο.

«Φύγαμε στις 21 Δεκεμβρίου του 2014. Φύγανε πρώτα τα δυο αδέρφια μου στην Τουρκία για να βρουν σπίτι για εμάς τους υπόλοιπους. Ο κύριος λόγος που φύγαμε ήταν επειδή σκοτώθηκε ένας μου αδελφός και οι γονείς μου είπαν πως πρέπει να φύγουμε, δεν γίνεται να χάσουμε και άλλα παιδιά».

Οι χειρότερες μέρες στην Ειδομένη

Άνθρωποι μέσα σε χαλάσματα στο Χαλέπι

Από εκεί πέρασε μαζί με εξήντα άλλους πρόσφυγες με τη «βάρκα» όπως λέει σε ένα μικρό νησάκι και από εκεί στη Χίο. Μια ιστορία που έγινε συνηθισμένη και χιλιοειπωμένη τα τελευταία χρόνια από τους πρόσφυγες. Ωστόσο η Άμαρ δεν είναι ένας συνηθισμένος άνθρωπος. Η αγάπη της για την αληθινή γνώση, που της εμφύσησαν οι γονείς της, την κάνουν πραγματικά ξεχωριστή. Όταν η οικογένειά της έφυγε από το Χαλέπι για να σωθεί, βρήκε καταφύγιο σε ένα φιλικό σπίτι στα τουρκικά σύνορα. Η 15χρονη τότε Άμαρ δεν μπορούσε να πάει σχολείο, αλλά συνέχισε να διαβάζει μόνη της και ήθελε να δώσει τις εξετάσεις της Γ΄ Γυμνασίου που ήταν δύσκολες και αποφασιστικής σημασίας στη Συρία. Διέσχισε μια επικίνδυνη διαδρομή οχτώ ωρών με το λεωφορείο για να φθάσει στο εξεταστικό κέντρο.

«Ο δρόμος ήταν γεμάτος με ξένο στρατό αλλά και Κούρδους» λέει. «Ήταν πολύ επικίνδυνος. Τότε είχε μπει και το ISIS στον πόλεμο και όταν έβλεπε ένα κορίτσι μόνο του χωρίς τον αδερφό του και χωρίς τον μπαμπά του, το παίρνανε. Εγώ όμως ήθελα να συνεχίσω αυτόν το δρόμο»

Και συνέχισε. Στην Τουρκία και πάλι δεν μπορούσε να πάει σχολείο. Και πάλι συνέχισε να διαβάζει μόνη της και αργότερα στην Ελλάδα, στις λάσπες της Ειδομένης που έμεινε 25 μέρες, αλλά και στον προσφυγικό καταυλισμό που έμενε έξω από τη Βέροια, ξεκίνησε να διαβάζει μόνη της. Έμαθε τη γλώσσα με τη βοήθεια του διαδικτύου και εφόδιο έναν ηλεκτρονικό υπολογιστή που της χάρισε ο αδελφός της, γιατί είχε περάσει της δύσκολες εκείνες εξετάσεις της Γ΄ Γυμνασίου στην Συρία. Ήθελε να μάθει ελληνικά, γιατί αγάπησε την κυρία Αγαθή που έβαλε την οικογένειά της στο σπίτι να κάνουν μπάνιο μετά από 25 μέρες στην Ειδομένη και γιατί γνώρισε την ευγενική οικογένεια του κυρίου Διαμαντόπουλου, που τόσο την στήριξε. Μέλη μη κυβερνητικών οργανώσεων της διασφάλισαν υποτροφία για την Αμερικανική Γεωργική Σχολή στη Θεσσαλονίκη. Φοίτησε στη Γ΄ Λυκείου και τα πήγαινε πολύ καλά, ωστόσο και πάλι δεν κατάφερε να τελειώσει το σχολείο, γιατί ήρθε το πολυπόθητο χαρτί για την επανένωση της οικογένειάς της, το οποίο περίμεναν

σχεδόν δύο χρόνια.

Η γνώση είναι δύναμη

Η Άμαρ έξω από την δημοτική βιβλιοθήκη της Κολωνίας

Στη Γερμανία φοίτησε στο ελληνικό σχολείο της Κολωνίας. Συγκέντρωσε γενική βαθμολογία 19,1 και ήρθε δεύτερη στην τάξη της. Οι εντυπώσεις της άριστες από τους καθηγητές, που στην στήριξαν όσο μπορούσαν:

«Ήταν σαν πατέρα και σαν μητέρα για τους μαθητές. Στη Συρία δεν ήταν έτσι. Έκαναν το μάθημα και έφευγαν. Στην Αμερικανική Σχολή στη Θεσσαλονίκη, αλλά και στην Κολωνία, είχαμε πραγματική επικοινωνία. Μου άρεσε πολύ αυτό, ότι είχα επαφή με τον καθηγητή μου και δεν ντρεπόμουν να τον ρωτήσω».

Η Άμαρ είναι τώρα 19 ετών. Δεν παραπονιέται ποτέ και δεν λυπάται για τα χρόνια που δεν μπόρεσε να πάει σχολείο. Λέει πως κέρδισε περισσότερα, γιατί στον δρόμο της συνάντησε κάποιους υπέροχους ανθρώπους, κυρίως στην Ελλάδα. Θέλει να σπουδάσει νανοτεχνολογία και μοριακή βιολογία. Έχει πάρει ήδη υποτροφία για αμερικανικό πανεπιστήμιο, αλλά δεν μπορεί να φύγει γιατί οι γερμανικές αρχές δεν της δίνουν διαβατήριο. Δεν θα χάσει όμως το χρόνο της. Κάνει εντατικά μαθήματα γερμανικών και το επίπεδό της είναι τόσο υψηλό που θα μπορούσε να παρακολουθήσει μαθήματα σε κάποιο πανεπιστήμιο στη Γερμανία. Όλες αυτές τις γνώσεις που έχει αποκτήσει και σκοπεύει να αποκτήσει δεν τις θέλει όμως μόνο για την ίδια. Γιατί όπως λέει «εμείς που είμαστε πρόσφυγες και είμαστε έξω την χώρα μας δεν σημαίνει ότι πρέπει να θεωρούμε ότι είμαστε πιο κάτω από τους άλλους ανθρώπους. Όχι, πρέπει να ξαναχτίσουμε τη χώρα μας. Και ποιος θα την ξαναχτίσει; Πρέπει να μορφωθούμε, χωρίς τη γνώση δεν θα μπορέσουμε να την

Ξαναχτίσουμε».

Μαρία Ρηγούτσου

Επιθυμία της Άμαρ ήταν να δημοσιεύσουμε μια επιστολή που απηύθυνε στην πολύπαθη, αγαπημένη της πατρίδα, τη Συρία. Είναι ένα συγκινητικό γράμμα που αξίζει να διαβαστεί και έχει ήδη προδημοσιεύσει η DW.

Πηγή: [dw.com](https://www.dw.com)